

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (třetího senátu)

28. května 2013*

„Společná zahraniční a bezpečnostní politika — Omezující opatření přijatá vůči některým osobám a subjektům vzhledem k situaci v Tunisku — Zmrazení finančních prostředků — Článek 17 odst. 1 Listiny základních práv Evropské unie — Žaloba na náhradu škody — Článek 44 odst. 1 písm. c) jednacího řádu Tribunálu — Nepřípustnost“

Ve věci T-187/11,

Mohamed Trabelsi,

Ines Lejri,

Moncef Trabelsi,

Selima Trabelsi,

Tarek Trabelsi,

zastoupení původně A. Metzkerem, poté A. Tekarim, avocats,

žalobci,

proti

Radě Evropské unie, zastoupené původně G. Étienneem a A. Vitrem, poté G. Étienneem, M. Bishopem a M.-M. Joséphidès, jako zmocněnci,

žalované,

podporované

Evropskou komisí, zastoupenou A. Bordesem a M. Konstantinidisem, jako zmocněnci,

a

Tuniskou republikou, zastoupenou W. Bourdonem, avocat,

vedlejšími účastnicemi řízení,

jejímž předmětem je návrh na zrušení prováděcího rozhodnutí Rady 2011/79/SZB ze dne 4. února 2011, kterým se provádí rozhodnutí Rady 2011/72/SZBP o omezujících opatřeních vůči některým osobám a subjektům vzhledem k situaci v Tunisku (Úř. věst. L 31, s. 40) a návrh na náhradu škody,

* Jednací jazyk: francouzština.

TRIBUNÁL (třetí senát),

ve složení O. Czúcz, předseda, I. Labucka a D. Gratsias (zpravodaj), soudci,

vedoucí soudní kanceláře: C. Kristensen, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 7. listopadu 2012,

vydává tento

Rozsudek

Skutečnosti předcházející sporu

1 V návaznosti na politické události, ke kterým došlo v prosinci 2010 a lednu 2011 v Tunisku, přijala Rada Evropské unie dne 31. ledna 2011 rozhodnutí Rady 2011/72/SZBP o omezujících opatřeních vůči některým osobám a subjektům vzhledem k situaci v Tunisku (Úř. věst. L 28, s. 62), zejména podle článku 29 SFEU.

2 Body 1 a 2 odůvodnění rozhodnutí 2011/72 uvádějí:

„Rada dne 31. ledna 2011 znovu zdůraznila svou naprostou solidaritu s Tuniskem a jeho občany a podporu jejich úsilí zavést stabilní demokracii, právní stát, demokratický pluralismus a plné dodržování lidských práv a základních svobod.

Rada dále rozhodla o přijetí omezujících opatření vůči osobám odpovědným za zneužití tuniských státních prostředků, neboť tím připravují tuniské občany o přínosy udržitelného rozvoje jejich hospodářství a společnosti a narušují demokratický rozvoj v této zemi.“

3 Článek 1 rozhodnutí 2011/72 stanoví:

„1. Zmrazují se veškeré finanční prostředky a hospodářské zdroje, které náleží nebo jsou vlastněny, drženy či ovládány osobami odpovědnými za zneužití tuniských státních prostředků a fyzickými nebo právníckými osobami nebo subjekty s nimi spojenými, jak jsou uvedeny v příloze.

2. Žádné finanční prostředky a hospodářské zdroje nesmějí být přímo ani nepřímo zpřístupněny fyzickým či právníckým osobám nebo subjektům uvedeným v příloze nebo v jejich prospěch.

3. Příslušné orgány členských států mohou povolit uvolnění určitých zmrazených finančních prostředků nebo hospodářských zdrojů nebo zpřístupnění některých zmrazených finančních prostředků nebo hospodářských zdrojů za podmíněk, které považují za vhodné, pokud rozhodnou, že dotyčné finanční prostředky nebo hospodářské zdroje jsou:

- a) nezbytné pro uspokojení základních potřeb osob uvedených v příloze a na nich závislých rodinných příslušníků [...];
- b) určené výlučně k úhradě přiměřených profesních odměn a k náhradě výdajů vzniklých v souvislosti s poskytováním právních služeb;
- c) určené výlučně k hrazení poplatků nebo nákladů na běžné vedení nebo správu zmrazených finančních prostředků nebo hospodářských zdrojů, nebo

d) nezbytné k úhradě mimořádných výdajů [...]“

- 4 Článek 2 odst. 1 rozhodnutí 2011/72 stanoví, že „Rada na návrh členského státu nebo vysoké představitelky Unie pro zahraniční věci a bezpečnostní politiku sestavuje a mění seznam uvedený v příloze“.
- 5 Článek 3 odst. 1 rozhodnutí 2011/72 stanoví, že „[p]říloha obsahuje důvody pro zařazení osob a subjektů na seznam“.
- 6 Článek 5 rozhodnutí 2011/72 stanoví:
„Toto rozhodnutí se použije po dobu 12 měsíců. Je průběžně přezkoumáváno. Pokud bude mít Rada za to, že jeho cílů nebylo dosaženo, odpovídajícím způsobem se prodlouží nebo změní.“
- 7 V seznamu, který je přílohou rozhodnutí 2011/72, byla uvedena pouze dvě jména fyzických osob, a sice Zine el-Abidine Ben Hamda Ben Ali, jméno bývalého prezidenta Tuniské republiky, a Leïla Bent Mohammed Trabelsi, jméno jeho manželky.
- 8 S ohledem na „rozhodnutí Rady 2011/72 [...], a zejména na čl. 2 odst. 1 uvedeného rozhodnutí ve spojení s čl. 31 odst. 2 [SEU]“ přijala Rada dne 4. února 2011 prováděcí rozhodnutí 2011/79/SZBP, kterým se provádí rozhodnutí Rady 2011/72 (Úř. věst. L 31, s. 40, dále jen „napadené rozhodnutí“).
- 9 Článek 1 napadeného rozhodnutí stanovil, že znění seznamu, který je přílohou rozhodnutí 2011/72, se nahrazuje novým zněním. Na tomto seznamu bylo uvedeno 48 fyzických osob. Ve čtvrtém řádku tohoto nového seznamu bylo ve sloupci nadepsaném „Jméno“ uvedeno jméno „Mohamed Ben Moncef Ben Mohamed TRABELSI“. Ve sloupci nadepsaném „Identifikační údaje“ bylo uvedeno: „Tuniský státní příslušník, narozen v Sabha – Libye dne 7. prosince 1980, syn Yaminy SOUIEIOVÉ, ředitel společnosti, manžel Inès LEJRIOVÉ, pobývající na adrese résidence de l'étoile du nord – suite B – sedmé patro, byt č. 25, Centre urbain du nord – Cité El Khadra – Tunis, držitel průkazu totožnosti č. 04524472“. Ve sloupci nadepsaném „Odůvodnění“ bylo uvedeno: „Osoba je soudně vyšetřována tuniskými orgány v souvislosti s nabýváním movitého a nemovitého majetku, otevíráním bankovních účtů a držbou aktiv v několika zemích, a to v souvislosti s transakcemi praní špinavých peněz“.
- 10 Podle článku 2 napadeného rozhodnutí vstoupilo toto rozhodnutí v platnost dnem jeho přijetí.
- 11 V souladu s čl. 215 odst. 2 SFEU a rozhodnutím Rady 2011/72 přijala Rada dne 4. února 2011, tj. téhož dne, kdy bylo přijato napadené rozhodnutí, nařízení (EU) č. 101/2011 o omezujících opatřeních vůči některým osobám, subjektům a orgánům vzhledem k situaci v Tunisku (Úř. věst. L 31, s. 1). Jak vyplývá z jeho bodu 2 odůvodnění, toto nařízení bylo přijato proto, že opatření zavedená rozhodnutím 2011/72 „spada[la] do oblasti působnosti [SFEU, takže bylo] nezbytné regulační opatření na úrovni Unie, především z důvodu zajištění jejich jednotného uplatňování“.
- 12 Článek 2 odst. 1 a 2 nařízení č. 101/2011 v podstatě převzal znění ustanovení čl. 1 odst. 1 a 2 rozhodnutí 2011/72. Toto nařízení obsahovalo dále „příloh[u] I“, která byla totožná s přílohou rozhodnutí 2011/72 ve znění napadeného rozhodnutí.
- 13 Dne 7. února 2011 byl Mohamedu Benu Moncefovi Benu Mohamedovi Trabelsimu zaslán dopis, který jej informoval o tom, že zaprvé byla vůči němu přijata omezující opatření na základě napadeného rozhodnutí, zadruhé má možnost předložit příslušným orgánům dotyčného členského státu žádost o povolení používat zmrazený majetek k zajištění základních potřeb nebo určitých plateb, zatřetí lze předložit Radě žádost o přezkum jeho situace a začtvrté může zpochybnit napadené rozhodnutí před Tribunálem. Z písemností ve spisu předložených Tribunálu vyplývá, že se tento dopis vrátil Radě, aniž byl doručen adresátovi.

- 14 Platnost omezujících opatření stanovených v rozhodnutí 2011/72 ve znění napadeného rozhodnutí byla prodloužena rozhodnutím Rady 2012/50/SZBP ze dne 27. ledna 2012, kterým se mění rozhodnutí 2011/72 (Úř. věst. L 27, s. 11), do 31. ledna 2013 a rozhodnutím Rady 2013/72/SZBP ze dne 31. ledna 2013, kterým se mění rozhodnutí 2011/72 (Úř. věst. L 32, s. 20), do 31. ledna 2014.

Řízení a návrhová žádání účastníků řízení

- 15 Mohamed Ben Moncef Ben Mohamed Trabelsi, jeho manželka Ines Lejri a jejich tři nezletilé děti, Moncef, Selima a Tarek (dále jen „první žalobce, žalobkyně uvedená na druhém místě, třetí žalobce, žalobkyně uvedená na třetím místě a pátý žalobce“) podali tuto žalobu návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 30. března 2011. Navrhovali, aby Tribunál:
- zrušil napadené rozhodnutí;
 - „odstranil“ z tohoto rozhodnutí jméno prvního žalobce a žalobkyně uvedené na druhém místě, jakož i jméno matky prvního žalobce a jeho adresu;
 - „přiznal“ prvnímu žalobci a žalobkyni uvedené na druhém místě „právo na odpověď“;
 - „poskytl“ pátému žalobci „ochranu“;
 - uložil Radě, aby „přezkoumala své rozhodnutí a dodržela zásadu presumpce neviný“;
 - „odložil vykonatelnost rozhodnutí Rady“;
 - uložil Radě, aby nahradila prvnímu žalobci škodu ve výši 150 000 eur;
 - „uložil Unii náhradu nákladů řízení ve výši 25 000 eur“;
 - „uložil státu zaplacení nevratných nákladů řízení, jejichž výši stanoví Tribunál po spravedlivém posouzení na základě článku L. 761-1 [francouzského soudního řádu správního]“.
- 16 Žalobci podali návrh na předběžné opatření samostatným podáním došlým kanceláři Tribunálu dne 31. března 2011. Usnesením ze dne 14. července 2011 předseda Tribunálu tento návrh zamítl a rozhodl, že o nákladech řízení bude rozhodnuto později.
- 17 Dne 24. ledna 2011 podala Tuniská republika návrh na vstup do řízení jako vedlejší účastnice. Usnesením ze dne 26. září 2011 povolil předseda třetího senátu Tribunálu její vedlejší účastenství, přičemž uvedl, že věc musí být v rozsahu, v němž se jí týká, důvěrná.
- 18 Dne 11. července 2011 podala Evropská komise návrh na vstup do řízení jako vedlejší účastnice. Usnesením ze dne 26. září 2011 povolil předseda třetího senátu Tribunálu její vedlejší účastenství.
- 19 Dne 28. září 2011 předložila Rada žalobní odpověď. Navrhovala, aby Tribunál zamítl žalobu a uložil žalobcům náhradu nákladů řízení.
- 20 Dne 17. listopadu 2011 oznámila Komise, že nemá v úmyslu předložit spis vedlejší účastnice. Tuniská republika nepředložila spis vedlejší účastnice ve lhůtě určené podle čl. 116 odst. 4 jednacího řádu Tribunálu.
- 21 Žalobci nepředložili repliku ve lhůtě určené podle čl. 47 odst. 2 jednacího řádu.

- 22 Na návrh soudce zpravodaje rozhodl Tribunál (třetí senát) o zahájení ústní části řízení. Organizačním procesním opatřením vyzval účastníky řízení, aby odpověděli na jednu otázku.
- 23 Komise vyhověla této výzvě podáním zapsaným do rejstříku dne 27. září 2012, žalobci podáním zapsaným dne 28. září 2012 a Rada podáním zapsaným dne 2. října 2012.
- 24 Rada kromě toho předložila nové důkazy podáními zapsanými do rejstříku dne 30. října 2012 a dne 5. listopadu 2012.
- 25 Řeči žalobců a Rady a jejich odpovědi na otázky Tribunálu byly vyslechnuty na jednání konaném dne 7. listopadu 2012.

Právní otázky

A – K přípustnosti

- 26 Článek 111 jednacího řádu stanoví, že je-li Tribunál zjevně nepřislušný k projednání určitého návrhu nebo je-li tento návrh zjevně nepřijatelný, může Tribunál, aniž by pokračoval v řízení, rozhodnout usnesením obsahujícím odůvodnění.
- 27 Tím spíše platí, že je-li Tribunál zjevně nepřislušný k projednání určitého návrhového žádání nebo pokud z jakéhokoliv důvodu obsahuje žaloba zjevně nepřijatelné návrhové žádání, může se Tribunál zabývat touto předběžnou otázkou i bez návrhu a odpovědět na ni rozsudkem (rozsudky Tribunálu ze dne 29. září 2009, Thomson Sales Europe v. Komise, T-225/07 a T-364/07, nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí, bod 217, a ze dne 13. června 2012, Insula v. Komise, T-246/09, bod 105).
- 28 Příslušnost Tribunálu k projednání návrhových žádání předložených žalobci, jakož i k rozhodnutí o jejich přípustnosti je třeba posoudit právě ve světle těchto úvah.

1. K rozsahu a přípustnosti návrhových žádání znějících na zrušení rozhodnutí

a) K rozsahu návrhových žádání směřujících ke zrušení rozhodnutí

- 29 Jak bylo připomenuto v bodě 15 výše, žalobci ve své žalobě navrhli zrušení napadeného rozhodnutí v plném rozsahu. Žalobci kromě toho navrhli, aby Tribunál „odstranil“ z tohoto rozhodnutí jméno prvního žalobce a druhé žalobkyně, jakož i jméno matky prvního žalobce a adresu prvního žalobce.
- 30 Je třeba v tomto ohledu uvést, že posledně uvedené návrhové žádání je zjevně zahrnuto do návrhových žádání směřujících ke zrušení napadeného rozhodnutí.
- 31 Kromě toho je třeba konstatovat, že advokát žalobců, který byl na jednání dotázán na rozsah návrhových žádání uvedených v bodě 29 výše, uvedl, že jeho klienti navrhují zrušení napadeného rozhodnutí v rozsahu, v němž se dotýká prvního žalobce. Toto bylo zaznamenáno do protokolu z jednání.

b) K aktivní legitimace žalobců

- 32 Podle článku 263 čtvrtého pododstavce SFEU může každá fyzická nebo právnická osoba podat žalobu proti aktům, které jsou jí určeny nebo které se jí bezprostředně a osobně dotýkají.

- 33 V projednávaném případě napadené rozhodnutí uvádí jmenovitě prvního žalobce. Tento má tedy skutečně právní zájem na podání návrhu na zrušení tohoto rozhodnutí v rozsahu, v němž se jej týká. Tento právní zájem na podání žaloby ostatně existuje i v současnosti, jelikož byla prodloužena platnost omezujících opatření stanovených v rozhodnutí 2011/72/SZBP ve znění napadeného rozhodnutí.
- 34 Pokud jde o ostatní žalobce, a sice o manželku a nezletilé děti prvního žalobce, není třeba zkoumat jejich aktivní legitimaci, a proto ani jejich právní zájem na podání žaloby, jelikož nepředkládají žádná jiná návrhová žádání, než předkládá první žalobce (v tomto smyslu viz rozsudek Soudního dvora ze dne 24. března 1993, CIRFS a další v. Komise, C-313/90, Recueil, s. I-1125, bod 31; rozsudky Tribunálu ze dne 8. července 2003, Verband der freien Rohrwerke a další v. Komise, T-374/00, Recueil, s. II-2275, bod 57, a ze dne 9. července 2007, Sun Chemical Group a další v. Komise, T-282/06, Sb. rozh. s. II-2149, bod 50).

2. K přípustnosti jiných návrhových žádání

a) K návrhovým žádáním znějícím na to, aby Tribunál přiznal „[prvnímu žalobci a žalobkyni uvedené na druhém místě] právo na odpověď“ a poskytl pátému žalobci ochranu

- 35 Žalobci navrhuji, aby Tribunál „poskytl“ pátému žalobci „ochranu“.
- 36 Žádné ustanovení Smluv ani žádná zásada však nepřiznává Tribunálu pravomoc o takovém návrhu rozhodnout. Žalobci ostatně neuvedli, o jaký právní základ se opírají.
- 37 Za těchto podmínek musí být uvedený návrh odmítnut jako návrh předložený soudu, který je zjevně nepříslušný k jeho projednání.
- 38 Žalobci kromě toho navrhuji, aby Tribunál „přiznal [prvnímu žalobci a druhé žalobkyni] právo na odpověď“. Tento návrh však musí být z důvodů uvedených v bodě 36 výše odmítnut – jak tvrdila Rada – jako návrh předložený soudu, který je zjevně nepříslušný k jeho projednání.

b) K návrhovým žádáním znějícím na uložení soudního příkazu

- 39 Žalobci navrhuji, aby Tribunál uložil Radě, aby „přezkoumala své rozhodnutí a dodržela zásadu presumpce nevinny“.
- 40 Unijní soud však není v rámci pravomoci zrušit určitý akt, která je mu svěřena ustanoveními článku 263 SFEU, oprávněn ukládat orgánům soudní příkazy (rozsudky Tribunálu ze dne 12. července 2007, CB v. Komise, T-266/03, nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí, bod 78, a ze dne 9. září 2010, Now Pharm v. Komise, T-74/08, Sb. rozh. s. II-4661, bod 19).
- 41 Tribunál tedy není oprávněn projednat návrhová žádání směřující k uložení soudního příkazu uvedené v bodě 39 výše, a ta tedy musí být odmítnuta jako zjevně nepřípustná.

c) K návrhovým žádáním znějícím na odklad vykonatelnosti

- 42 Článek 278 SFEU stanoví:

„Má-li [...] Soudní dvůr [...] za to, že to okolnosti vyžadují, může nařídit odklad provádění nebo vykonatelnosti napadeného aktu.“

- 43 Podle čl. 104 odst. 2 jednacího řádu musí návrh na odklad provádění nebo vykonatelnosti aktu předložený v souladu s článkem 278 SFEU mimo jiné označit okolnosti, které dokládají naléhavost. Kromě toho podle odstavce 3 téhož článku musí být tento návrh předložen samostatným podáním.
- 44 Žalobci v projednávaném případě navrhuji, aby Tribunál „odložil vykonatelnost rozhodnutí Rady“.
- 45 Vzhledem k jeho znění musí být toto návrhové žádání považováno za návrh na odklad vykonatelnosti založený na článku 278 SFEU. Nebyl však předložen samostatným podáním. V důsledku toho musí být již z tohoto důvodu odmítnut jako zjevně nepřijatelný.

d) K návrhovým žádáním týkajícím se náhrady škody

- 46 K tomu, aby byly splněny požadavky stanovené v čl. 44 odst. 1 písm. c) jednacího řádu, musí žaloba na náhradu škody způsobené unijním orgánem nebo institucí obsahovat údaje, které umožňují určit jednání, které žalobce dotyčnému orgánu nebo instituci vytýká, tj. důvody, na základě kterých má za to, že mezi jednáním a škodou, o které tvrdí, že ji utrpěl, existuje příčinná souvislost, jakož i charakter a rozsah této škody (viz rozsudek Tribunálu ze dne 2. března 2010, Arcelor v. Parlament a Rada, T-16/04, Sb. rozh. s. II-211, bod 132 a citovaná judikatura).
- 47 V projednávaném případě žalobci navrhuji, aby Tribunál uložil Radě, aby nahradila prvnímu žalobci škodu ve výši 150 000 eur.
- 48 Vzhledem k tomu, že žaloba neobsahuje upřesnění v tomto smyslu a že ani jiné písemnosti ve spisu neobsahují žádné indicie, nemůže Tribunál s jistotou určit přesnou povahu škody dovolávané žalobci ani příčinnou souvislost, která by měla existovat mezi jednáním, které žalobci Radě vytýkají a touto škodou. Navíc nelze mít na základě žádného z údajů v žalobě za to, že jednáním, které žalobci vytýkají Radě, je přijetí napadeného rozhodnutí. Na podporu návrhových žádání týkajících se náhrady škody, která jsou uvedena pouze v posledním bodě žaloby, v němž jsou vyjmenována návrhová žádání předložená žalobci, není totiž uveden – alespoň ne výslovně – žádný žalobní důvod. Tato návrhová žádání týkající se náhrady škody tedy nejsou konkrétní, a musí být z tohoto důvodu odmítnuta jako zjevně nepřijatelná.

e) K návrhovým žádáním znějícím na uložení zaplacení nevratných nákladů

- 49 Žalobci navrhuji, aby Tribunál „uložil státu zaplacení nevratných nákladů řízení, jejichž výši stanoví Tribunál po spravedlivém posouzení na základě článku L. 761-1 [francouzského soudního řádu správního]“.
- 50 Jak však uvedla Rada, unijní soud nemá pravomoc k rozhodování o návrhových žádáních namířených proti určitému státu a předložených na základě ustanovení práva členského státu (obdobně viz usnesení Tribunálu ze dne 1. února 2005, Gómez Cobacho v. Španělsko, T-413/04, nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí, bod 7).
- 51 Výše uvedená návrhová žádání proto musí být odmítnuta jako návrhová žádání předložená soudu, který není příslušný k jejich projednání.

B – *Ke zbývajícím částem žaloby*

- 52 Žalobci uplatňují na podporu svých návrhových žádání směřujících ke zrušení napadeného rozhodnutí žalobní důvody vycházející zprv z nepříslušnosti orgánu, který přijal napadené rozhodnutí, zadruhé z nesplnění povinnosti uvést odůvodnění, zatřetí z porušení základních práv, zejména práva na vlastnictví, začtvrté ze zjevně nesprávného posouzení a zapáté ze zneužití pravomoci.

1. *K prvnímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z nepříslušnosti orgánu, který přijal napadené rozhodnutí*

53 V prvním žalobním důvodu žalobci tvrdí, že napadené rozhodnutí bylo přijato nepříslušným orgánem, jelikož osoba, která jej podepsala, neměla podle právních předpisů podpisové právo.

a) Použitelná ustanovení

54 Článek 16 odst. 9 SEU stanoví:

„Předsednictví jednotlivých složení Rady, s výjimkou složení pro zahraniční věci, zajišťují zástupci členských států v Radě na základě systému rovné rotace v souladu s podmínkami stanovenými v článku 236 [SFEU].“

55 Článek 18 odst. 3 SEU stanoví:

„Vysoký představitel předsedá Radě pro zahraniční věci.“

56 Článek 2 odst. 5 druhý pododstavec jednacího řádu Rady, který je přílohou rozhodnutí Rady ze dne 1. prosince 2009, kterým se přijímá její jednací řád (Úř. věst. L 325, s. 36), stanoví:

„Radě pro zahraniční věci předsedá vysoký představitel Unie pro zahraniční věci a bezpečnostní politiku, jehož může v případě potřeby nahradit člen tohoto složení zastupující členský stát, který vykonává šestiměsíční předsednictví Rady.“

57 Z těchto ustanovení vyplývá, že orgánem příslušným k podpisování aktů přijatých složením Rady pověřeným zahraničními věcmi je v zásadě vysoký představitel Unie pro zahraniční věci a bezpečnostní politiku. Tento vysoký představitel však může být v případě potřeby nahrazen členem uvedeného složení zastupujícím členský stát, který vykonává šestiměsíční předsednictví Rady.

b) Použití na projednávanou věc

58 V projednávané věci je nesporné, že napadené rozhodnutí bylo přijato Radou zasedající ve složení pověřeném zahraničními věcmi. Není zpochybňována ani skutečnost, že dne 4. února 2011, kdy bylo rozhodnutí přijato, János Martonyi zasedal v Radě pro zahraniční věci jako vysoký představitel členského státu zajišťující šestiměsíční předsednictví Rady. Z úvah uvedených v bodě 57 výše kromě toho vyplývá, že v tomto postavení podle právních předpisů mohl nahradit vysokého představitele Unie pro zahraniční věci a bezpečnostní politiku a byl oprávněn k podpisu napadeného rozhodnutí, aniž musel prokázat – jak tvrdí žalobci – udělení podpisového práva.

59 Proto je třeba zamítnout první žalobní důvod jako neopodstatněný.

2. *Ke druhému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení povinnosti uvést odůvodnění*

a) K rozsahu žalobního důvodu

60 V druhém žalobním důvodu žalobci tvrdí, že napadené rozhodnutí nesplňuje povinnost uvést odůvodnění stanovenou v článku 3 francouzského zákona č. 79-587 ze dne 11. července 1979 o odůvodnění správních aktů a zlepšení vztahů mezi správou a veřejností, (JORF ze dne 12. července 1979, s. 1711). Toto rozhodnutí se podle nich totiž omezuje na to, že přebírá stereotypní formulaci, což je v rozporu s francouzskou správní judikaturou.

- 61 Podle ustálené judikatury však platí, že před právem vytvořeným Smlouvou o EU a Smlouvou o FEU, tedy právem plynoucím z autonomního pramenu práva, nemohou mít vzhledem k jeho povaze přednost vnitrostátní právní předpisy jakéhokoli charakteru, pokud nemá být zpochybněn právní základ samotné Unie. Na podporu žaloby na neplatnost unijního aktu se proto nelze užitečně dovolávat vnitrostátního ustanovení (rozsudky Soudního dvora ze dne 4. února 1959, *Stork v. Vysoký úřad*, 1/58, Recueil, s. 43, bod 4; ze dne 17. prosince 1970, *Internationale Handelsgesellschaft*, 11/70, Recueil, s. 1125, bod 3, a ze dne 8. září 2010, *Winner Wetten*, C-409/06, Sb. rozh. s. I-8015, bod 61).
- 62 Žalobci se proto nemohou na podporu projednávané žaloby užitečně dovolávat nedodržení francouzského právního předpisu, který ukládá správnímu orgánu, aby odůvodnil některé své akty.
- 63 Podle ustálené judikatury však platí, že chybné označení použitelného předpisu nemůže způsobovat nepřípustnost předloženého žalobního důvodu, pokud z žaloby dostatečně jasně vyplývá předmět a stručný popis tohoto žalobního důvodu (rozsudek Soudního dvora ze dne 7. května 1969, *X. v. Kontrolní komise*, 12/68, Recueil, s. 109, bod 7; rozsudky Tribunálu ze dne 10. října 2001, *Corus UK v. Komise*, T-171/99, Recueil, s. II-2967, bod 36, a ze dne 13. listopadu 2008, *SPM v. Rada a Komise*, T-128/05, nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí, bod 65). Z toho vyplývá, že žalobce rovněž není povinen výslovně uvést konkrétní právní pravidlo, z něhož jeho žalobní důvod vychází, za podmínky, že jeho argumentace je dostatečně jasná na to, aby odpůrce a unijní soud mohli toto pravidlo bez obtíží určit (výše uvedený rozsudek *SPM v. Rada a Komise*, bod 65; viz rovněž v tomto smyslu rozsudek Tribunálu ze dne 10. května 2006, *Galileo International Technology a další v. Komise*, T-279/03, Sb. rozh. s. II-1291, bod 47). Navzdory nesprávnému odkazu na ustanovení francouzského práva je proto třeba vykládat žalobní důvod uvedený v bodě 60 výše v tom smyslu, že žalobci zamýšleli uvést, že vzhledem ke svému stereotypnímu charakteru nesplňuje napadené rozhodnutí povinnost odůvodnit unijní právní akty uloženou článkem 296 SFEU a článkem 41 Listiny základních práv Evropské unie (Úř. věst. 2010, C 83, s. 389). Advokát žalobců ostatně převzal na jednání tento výklad.

b) K opodstatněnosti žalobního důvodu

- 64 Článek 296 druhý pododstavec 2 SFEU stanoví: „Právní akty [přijaté unijními orgány] musí obsahovat odůvodnění“.
- 65 Podle čl. 41 odst. 2 písm. c) Listiny musí právo na řádnou správu zahrnovat mimo jiné „povinnost správních orgánů odůvodňovat svá rozhodnutí“.
- 66 Podle ustálené judikatury platí, že odůvodnění požadované článkem 296 SFEU a článkem 41 Listiny základních práv musí být přizpůsobeno povaze dotčeného aktu a kontextu, ve kterém byl přijat. Musí z něj jasně a jednoznačně vyplývat úvahy orgánu, jenž akt vydal, tak, aby se zúčastněné osoby mohly seznámit s důvody, které vedly k přijetí opatření, a příslušný soud mohl vykonávat svůj přezkum legality. Požadavek odůvodnění musí být posuzován v závislosti na okolnostech případu (viz rozsudek Tribunálu ze dne 12. prosince 2006, *Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran v. Rada*, T-228/02, Sb. rozh. s. II-4665, bod 141 a citovaná judikatura).
- 67 Není požadováno, aby odůvodnění vylíčilo všechny relevantní skutkové a právní okolnosti, jelikož otázka, zda odůvodnění aktu splňuje požadavky článku 296 SFEU, musí být posuzována s ohledem nejen na jeho znění, ale také s ohledem na jeho kontext, jakož i s ohledem na všechna právní pravidla upravující dotčenou oblast. Konkrétně je akt nepříznivě zasahující do právního postavení dostatečně odůvodněn, jestliže byl vydán v souvislostech, které jsou zúčastněné osobě známy a které jí umožňují pochopit dosah opatření přijatého ve vztahu k ní. Navíc stupeň podrobnosti odůvodnění rozhodnutí musí být přiměřený materiálním možnostem a technickým podmínkám, za kterých musí být rozhodnutí vydáno, nebo lhůtě, v níž musí být rozhodnutí přijato (viz rozsudek *Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran v. Rada*, bod 66 výše, bod 141 a citovaná judikatura).

- 68 Konkrétně odůvodnění opatření ukládajícího zmrazení majetku nemůže v zásadě spočívat pouze v obecné a stereotypní formulaci. S výhradami uvedenými v předchozím bodě musí takové opatření naopak uvádět specifické a konkrétní důvody, na základě kterých se Rada domnívá, že je relevantní právní úprava použitelná na dotyčnou osobu (v tomto smyslu viz rozsudek *Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran v. Rada*, bod 66 výše, bod 143).
- 69 V projednávaném případě napadené rozhodnutí jednoznačně uvádí právní důvody, na kterých spočívá. Právní východiska tohoto rozhodnutí totiž odkazují na „rozhodnutí [...] 2011/72 [...], a zejména na čl. 2 odst. 1 uvedeného rozhodnutí ve spojení s čl. 31 odst. 2 [SFEU]“. Příloha napadeného rozhodnutí odkazuje na článek 1 rozhodnutí 2011/72.
- 70 Z přílohy napadeného rozhodnutí ve spojení se samotným nadpisem tohoto rozhodnutí kromě toho vyplývá, že prvnímu žalobci byla uložena omezující opatření „vzhledem k situaci v Tunisku“ z toho důvodu, že „je soudně vyšetřován[...] tuniskými orgány v souvislosti s nabýváním movitého a nemovitého majetku, otevíráním bankovních účtů a držbou aktiv v několika zemích, a to v souvislosti s transakcemi praní špinavých peněz“. Skutkové důvody, na jejichž základě byl majetek prvního žalobce zmrazen, jsou tak jasné a konkrétně uvedeny.
- 71 Žalobci sice tvrdí opak, avšak tyto důvody nejsou uvedeny stereotypně. Jejich znění totiž není totožné se zněním ustanovení s obecnou působností. Je pravda, že jsou stejné jako důvody, na základě kterých byl zmrazen majetek jiných fyzických osob uvedených v napadeném rozhodnutí. Týkají se však konkrétní situace prvního žalobce, který je podle Rady – ze stejného důvodu jako ostatní – soudně vyšetřován tuniskými orgány v souvislosti s transakcemi praní špinavých peněz.
- 72 Z toho vyplývá, že napadeného rozhodnutí obsahuje právní a skutkové okolnosti, na nichž je podle orgánu, který jej vydal, založeno. Jinými slovy, z jeho znění jasné a jednoznačně vyplývá úvaha Rady. Napadené rozhodnutí tedy zcela splňuje požadavky uložené v článku 296 SFEU a článku 41 Listiny.
- 73 Za těchto podmínek je třeba druhý žalobní důvod zamítnout.

3. Ke třetímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení práva na vlastnictví

- 74 Ve třetím žalobním důvodu žalobci tvrdí, že napadené rozhodnutí je v rozporu s čl. 17 odst. 1 Listiny.
- a) K omezení výkonu práva na vlastnictví
- 75 Článek 17 odst. 1 Listiny základních práv zaručuje právo na vlastnictví. Toto právo však není absolutní výsadou (v tomto smyslu viz rozsudky Soudního dvora ze dne 14. května 1974, *Nold v. Komise*, 4/73, Recueil, s. 491, bod 14, a ze dne 3. září 2008, *Kadi a Al Barakaat International Foundation v. Rada a Komise*, C-402/05 P a C-415/05 P, Sb. rozh. s. I-6351, bod 355), takže může být omezeno.
- 76 V projednávaném případě přijala Rada napadené rozhodnutí s cílem zmrazit po dobu 12 měsíců, kterou bylo možné prodloužit, majetek držený mimo jiné prvním žalobcem. Za tímto účelem Rada v souladu s rozhodnutím 2011/72, jehož příloha byla mezitím změněna napadeným rozhodnutím, přijala nařízení č. 101/2011 obsahující omezující opatření vůči prvnímu žalobci v podobě zmrazení jeho majetku. Přijetí napadeného rozhodnutí tak představovalo nezbytnou a rozhodující fázi postupu zmrazování majetku drženého prvním žalobcem, takže toto rozhodnutí jako takové představuje opatření omezující výkon práva prvního žalobce na vlastnictví.

b) K podmínkám, za nichž může být připuštěno omezení výkonu práva na vlastnictví

- 77 Článek 52 odst. 1 Listiny základních práv stanoví, že „[k]aždé omezení výkonu práv a svobod uznaných [...] [L]istinou [základních práv] musí být stanoveno zákonem a respektovat podstatu těchto práv a svobod“ a že „[p]ři dodržení zásady proporcionality mohou být omezení zavedena pouze tehdy, pokud jsou nezbytná a pokud skutečně odpovídají cílům obecného zájmu, které uznává Unie, nebo potřebě ochrany práv a svobod druhého“.
- 78 Z tohoto článku vyplývá, že k tomu, aby bylo omezení výkonu práva na vlastnictví v souladu s unijním právem, musí každopádně splňovat tři podmínky.
- 79 Zprv, omezení musí být „stanoveno zákonem“ (v tomto smyslu viz rozsudek Soudního dvora ze dne 1. července 2010, *Knauf Gips v. Komise*, C-407/08 P, Sb. rozh. s. I-6375, bod 91). Jinými slovy, dotčené opatření musí mít právní základ.
- 80 Zadruhé, omezení musí sledovat cíl obecného zájmu, který uznává Unie. K těmto cílům patří cíle sledované v rámci společné zahraniční a bezpečnostní politiky (dále jen „SZBP“), jež jsou uvedeny v čl. 21 odst. 2 písm. b) a d) SEU, a sice podpora demokracie, právního státu a lidských práv, jakož i udržitelného rozvoje v rozvojových zemích s hlavním cílem vymýcení chudoby.
- 81 Zatřetí, omezení nesmí být nepřiměřené. Musí být nezbytné a přiměřené sledovanému cíli (v tomto smyslu viz rozsudky Soudního dvora ze dne 30. července 1996, *Bosphorus*, C-84/95, Recueil, s. I-3953, bod 26; *Kadi a Al Barakaat International Foundation v. Rada a Komise*, bod 75 výše, body 355 a 360). Dále nesmí být ohrožena „podstata“, a sice základ dotčeného práva nebo svobody (v tomto smyslu viz rozsudky *Nold v. Komise*, bod 75 výše, bod 14, a *Kadi a Al Barakaat International Foundation v. Rada a Komise*, bod 75 výše, bod 355).

c) K nezbytnosti posouzení podmínek uvedených v bodech 79 až 81 výše

- 82 Podle ustálené judikatury platí, že i když unijní soud musí rozhodnout pouze o návrhu účastníků řízení, kterým přísluší vymezit rozsah sporu, nemůže být vázán pouze argumenty, kterých se tito dovolávají na podporu svých tvrzení, neboť jinak by byl případně nucen založit své rozhodnutí na chybných právních úvahách (usnesení Soudního dvora ze dne 13. června 2006, *Mancini v. Komise*, C-172/05 P, nezveřejněné ve Sbírce rozhodnutí, bod 41, a rozsudek Soudního dvora ze dne 21. září 2010, *Švédsko a další v. API a Komise*, C-514/07 P, C-528/07 P a C-532/07 P, Sb. rozh. s. I-8533, bod 65; rozsudky Tribunálu ze dne 20. června 2007, *Tirrenia di Navigazione a další v. Komise*, T-246/99, nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí, bod 102 a ze dne 8. července 2010, *Komise v. Putterie-De-Beukelaer*, T-160/08 P, Sb. rozh. s. II-3751, bod 65).
- 83 Pro odpověď na třetí žalobní důvod, vycházející z porušení práva na vlastnictví, je v projednávaném případě zvláště nezbytné ověřit, že je první ze tří podmínek uvedených v bodech 79 až 81 výše splněna, a to i přesto, že žádný z účastníků řízení nenavrhol, aby Tribunál provedl toto ověření. Kdyby totiž Tribunál ověřil ostatní podmínky uvedené ve výše zmíněných bodech, aniž by provedl toto ověření, mohl by vycházet z nesprávných právních úvah.

d) Ke splnění podmínky uvedené v bodě 79 výše

K otázce, zda napadené rozhodnutí musí být v souladu s ustanoveními rozhodnutí 2011/72

- 84 Jak bylo uvedeno v bodě 79 výše, je omezení výkonu práva prvního žalobce na vlastnictví v souladu s právními předpisy pouze tehdy, pokud bylo toto rozhodnutí přijato na právním základě. Pro ověření, zda tomu tak je, je nejprve třeba určit, jaký vztah existuje mezi napadeným rozhodnutím a rozhodnutím 2011/72.
- 85 V tomto ohledu je třeba uvést, že ustanovení článků 1 až 3 a 5 rozhodnutí 2011/72 definují režim zmrazení majetku uplatnitelný na všechny osoby, subjekty nebo orgány splňující objektivní kritéria vymezená v čl. 1 odst. 1 uvedeného rozhodnutí. Jedná se o osoby „odpovědn[é] za zneužití tuniských státních prostředků“ a osoby s nimi spojené. Tato ustanovení se tak vztahují na objektivně, obecně a abstraktně vymezenou kategorii osob, subjektů a orgánů.
- 86 Příloha rozhodnutí 2011/72 je „seznam[em] osob a subjektů uvedených v článku 1“. Ve svém původním znění bylo cílem tohoto seznamu uplatnit zmrazení majetku, jehož režim byl vymezen v člancích 1 až 3 a 5 uvedeného rozhodnutí, pouze na dvě fyzické osoby, které byly uvedeny jmenovitě (viz bod 7 výše).
- 87 Jak vyplývá z článku 1 napadeného rozhodnutí, jeho jediným cílem je změnit seznam, který byl původně přílohou rozhodnutí 2011/72, aby do něj bylo zahrnuto dalších 46 osob, včetně prvního žalobce.
- 88 Z toho vyplývá, že napadené rozhodnutí musí být v souladu zvláště s čl. 1 odst. 1 rozhodnutí 2011/72, na jehož základě bylo přijato.

K dodržení ustanovení čl. 1 odst. 1 rozhodnutí 2011/72 napadeným rozhodnutím

- 89 Je tedy třeba posoudit, zda napadené rozhodnutí, v rozsahu, v němž se týká prvního žalobce, skutečně dodržuje ustanovení čl. 1 odst. 1 rozhodnutí 2011/72, což vyžaduje, aby byl nejprve určen smysl a rozsah jednak dotčeného ustanovení a jednak napadeného rozhodnutí.
- 90 V tomto ohledu je třeba zdůraznit – jak bylo uvedeno v bodě 83 výše – že žalobci ve svých písemnostech výslovně nenavrhovali takové posouzení. Tribunál se proto s cílem zajistit kontradiktornost řízení rozhodl organizačním procesním opatřením vyzvat účastníky řízení, aby uvedli „zda jsou podle nich kritéria [...] uvedená v článku 1 rozhodnutí 2011/72 [kritérii], která Rada skutečně uplatnila v napadeném rozhodnutí“ (bod 22 výše).

– Smysl a rozsah čl. 1 odst. 1 rozhodnutí 2011/72

- 91 Jak bylo uvedeno v bodě 3 a připomenuto v bodě 85 výše, čl. 1 odst. 1 rozhodnutí 2011/72 ukládá zmrazení veškerého majetku drženého osobami odpovědnými „za zneužití tuniských státních prostředků“ a osobami s nimi spojenými. Jinými slovy, toto ustanovení, jehož znění je jasné a konkrétní, zmiňuje zvláštní kategorii skutkových okolností, které mohou být podle tuniského práva kvalifikovány jako trestný čin – nejedná se o jakékoliv jednání, které je protiprávní nebo které představuje hospodářskou kriminalitu, ale jde jen o jednání, které může být kvalifikováno jako „zneužití tuniských státních prostředků“.
- 92 Znění uvedeného ustanovení je proto zcela v souladu s cíli sledovanými Radou. Z bodů odůvodnění rozhodnutí 2011/72 totiž vyplývá, že jeho cílem je podpořit úsilí tuniských občanů zavést „stabilní demokracii“ a pomoci jim využít „přínos[ů] udržitelného rozvoje jejich hospodářství a společností“. Takové cíle, které patří k cílům uvedeným v čl. 21 odst. 2 písm. a) a d) SEU, mají být přítom

dosaženy zmrazením majetku, jehož rozsah je – jako je tomu v projednávaném případě – omezen na osoby „odpovědné“ za zneužití „tuniských státních prostředků“ a na osoby s nimi spojené, a sice na osoby, jejichž jednání by mohlo narušit řádné fungování tuniských veřejnoprávních orgánů a útvarů, které jsou s nimi spojené.

– Smysl a rozsah napadeného rozhodnutí v rozsahu, v němž se týká prvního žalobce

- 93 Jak bylo uvedeno v bodě 9 výše, jméno prvního žalobce bylo na základě napadeného rozhodnutí zařazeno mezi osoby, na které se vztahuje zmrazení majetku zavedené v článku 1 rozhodnutí 2011/72, z důvodu, že „je soudně vyšetřován [...] tuniskými orgány [...] v souvislosti s transakcemi praní špinavých peněz“.
- 94 Toto odůvodnění však zmiňuje pojem „praní špinavých peněz“, který není použit v čl. 1 odst. 1 rozhodnutí 2011/72. Je tedy třeba alespoň prokázat, že podle platného vnitrostátního práva, a sice tuniského práva, pojem „zneužití státních prostředků“, který je použit v čl. 1 odst. 1 rozhodnutí 2011/72, zahrnuje, nebo přinejmenším nutně implikuje „praní špinavých peněz“, k tomu, aby uvedený důvod mohl být považován za jeden z důvodů stanovených v čl. 1 odst. 1 rozhodnutí 2011/72. V konkrétním případě však Rada neprokázala, a ostatně ani netvrdila, že navzdory rozdílu, který *prima facie* existuje mezi pojmy „praní špinavých peněz“ a „zneužití státních prostředků“, může být podle tuniského trestního práva jednotlivec kvalifikován jako „osoba odpovědná za zneužití státních prostředků“ nebo osoba spojená s takovou odpovědnou osobou jen z toho z důvodu, že „je soudně vyšetřován“ [...] v souvislosti s „praním špinavých peněz“.
- 95 Lze jen pro úplnost poznamenat, že v unijním právu zahrnuje „praní špinavých peněz“ zejména úmyslnou přeměnu nebo převod majetku pocházejícího z trestné činnosti za účelem zatajení nebo zakrytí nezákonného původu majetku nebo za účelem pomoci jakékoliv osobě, která se účastní páčání takové činnosti, aby se vyhnula právním následkům svého jednání. To vyplývá zvláště z definice uvedené v čl. 1 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2005/60/ES ze dne 26. října 2005 o předcházení zneužití finančního systému k praní peněz a financování terorismu (Úř. věst. L 309, s. 15), jehož znění v podstatě přebírá znění článku 9 Úmluvy Rady Evropy o praní, vysledování, zajištění a propadnutí výnosů z trestné činnosti a o financování terorismu, která byla otevřena k podpisu dne 16. května 2005 a jež byla Uníí podepsána dne 2. dubna 2009, avšak nebyla jí dosud schválena. Je však nutno konstatovat, že takto definované „praní špinavých peněz“ není jen jednáním, které umožňuje zakrýt protiprávní původ majetku pocházejícího ze zneužití státních prostředků.
- 96 Z toho vyplývá, že napadené rozhodnutí zařadilo prvního žalobce mezi osoby, jejichž majetek byl zmrazen podle rozhodnutí 2011/72 na základě jiného kritéria než kritéria stanoveného v čl. 1 odst. 1 tohoto rozhodnutí. Tím porušilo ustanovení, které mělo provést, takže omezení výkonu práva na vlastnictví prvním žalobcem, které toto rozhodnutí implikuje, nemůže být považováno za omezení stanovené zákonem ve smyslu čl. 52 odst. 1 Listiny základních práv.

– Argumenty žalované

- 97 Ke zpochybnění závěru uvedeného v předchozím bodě Rada, podporovaná Komisí, uvádí, že je vyloučen doslovný výklad napadeného rozhodnutí, a toto rozhodnutí má být naopak vykládáno ve světle skutkového kontextu, jehož je součástí.
- 98 Na podporu takového tvrzení předkládá tři argumenty.
- 99 V rámci prvního argumentu Rada na jednání tvrdila, že z důkazů, na základě kterých se rozhodla zařadit prvního žalobce mezi osoby, jejichž majetek musí být zmrazen podle rozhodnutí 2011/72, vyplývá, že tuniské orgány považovaly prvního žalobce za „osobu odpovědnou za zneužití tuniských státních prostředků“ nebo osobu, která by mohla být spojena s osobou odpovědnou za takové jednání.

- 100 Tento argument musí být každopádně odmítnut.
- 101 Z písemností ve spisu totiž vyplývá, že jméno prvního žalobce bylo zahrnuto do napadeného rozhodnutí v návaznosti na zohlednění dvou dokumentů.
- 102 První dokument je sdělením generálního ředitelství státní bezpečnosti Tuniské republiky ze dne 20. ledna 2011 adresovaným nejstaršímu z vyšetřujících soudců soudu prvního stupně v Tunisu. Ze samotného znění tohoto sdělení vyplývá, že se jedná o seznam „příbuzných a spojenců“ bývalého prezidenta tuniského státu. Jméno prvního žalobce je uvedeno na tomto seznamu.
- 103 Druhý dokument je verbální notou ze dne 29. ledna 2011, kterou ministerstvo zahraničních věcí Tuniské republiky zaslalo delegaci Evropské unie v Tunisku. Tato nota uvádí, že osoby uvedené v prvním dokumentu jsou v Tunisku soudně vyšetřovány v souvislosti s „praním špinavých peněz v důsledku zneužití funkcí, jakož i profesních a sociálních činností“.
- 104 Je pravda, že z dokumentu uvedeného v bodě 102 výše jasně vyplývají rodinné vztahy, které existují mezi prvním žalobcem a bývalým prezidentem tuniského státu. Každopádně z něj však nijak nevyplývá, že rodinní příslušníci bývalého prezidenta byli ke dni přijetí napadeného rozhodnutí v Tunisku stíháni pro „zneužití státních prostředků“. Jak bylo uvedeno, tento dokument je seznamem, který podrobně popisuje „úplnou totožnost“ „příbuzných a spojenců“ bývalého prezidenta tuniského státu.
- 105 Ve verbální notě popsané v bodě 103 výše není uvedena konkrétní situace prvního žalobce. Kromě toho je v ní zmíněno soudní vyšetřování týkající se dvou kategorií skutků: praní špinavých peněz v důsledku „zneužití funkcí“ a praní špinavých peněz v důsledku zneužití „profesních a sociálních činností“.
- 106 I když je přitom v uvedené verbální notě zmíněno soudní vyšetřování týkající se praní špinavých peněz v důsledku „zneužití funkcí“, není v ní upřesněno, zda dotčené funkce mají soukromou nebo veřejnou povahu. Zajisté nelze vyloučit, že se soudní vyšetřování zmíněné v uvedené verbální notě v případě některých osob uvedených na seznamu obsaženém v prvním dokumentu skutečně týkalo jednání, které může být kvalifikováno jako „praní špinavých peněz v důsledku zneužití“ veřejných „funkcí“ a že osoby, které se ho dopustily, mohly být důvodně kvalifikovány jako osoby odpovědné za zneužití státních prostředků nebo osoby s nimi „spojené“. Tribunál však nemůže jen na základě dokumentů popsaných v bodech 102 a 103 výše dojít k závěru, že takové jednání bylo konkrétně vytýkáno prvnímu žalobci. Tento závěr je třeba učinit tím spíše, že Rada netvrdila, a dokonce ani nepředpokládala, že první žalobce zastával veřejné funkce.
- 107 Pokud by první žalobce byl vyšetřován pro praní špinavých peněz v důsledku zneužití „profesních a sociálních činností“, ze žádného z výše popsaných dokumentů dále nevyplývá, že by činnosti, které by byly předmětem vyšetřování, souvisely s výkonem veřejné moci nebo že by byly vykonány v rámci určité tuniské veřejné služby.
- 108 Na základě dokumentů popsaných v bodech 102 a 103 výše proto nelze dojít s jistotou k závěru, že první žalobce byl ke dni přijetí napadeného rozhodnutí soudně vyšetřován v souvislosti s praním špinavých peněz v důsledku zneužití státních prostředků.
- 109 V rámci druhého argumentu Rada tvrdila, že praní špinavých peněz, které je vytýkáno žalobci a je zmíněno v napadeném rozhodnutí, nutně souviselo se zneužitím státních prostředků, jelikož dotyčný je synovcem manželky bývalého tuniského prezidenta.

- 110 Na podporu tohoto argumentu předložila Rada dne 30. října 2012 výňatek z internetové stránky tuniského „Předsednictví vlády“ ze dne 26. ledna 2011, z něhož vyplývá, že bývalý tuniský prezident, jeho manželka, jakož i „několik jeho rodinných příslušníků“ čelí různým obviněním, včetně obvinění z „protiprávního nabytí movitého a nemovitého majetku [...] v zahraničí“.
- 111 Z tohoto dokumentu, který nezmiňuje prvního žalobce, však nevyplývá, že někteří jiní rodinní příslušníci bývalého tuniského prezidenta než první žalobce mohli být ke dni přijetí napadeného rozhodnutí kvalifikováni jako „odpovědní za zneužití státních prostředků“, jelikož „protiprávní nabytí movitého a nemovitého majetku [...] v zahraničí“ neodpovídá zneužití státních prostředků.
- 112 Je rovněž pravda, že i když s ohledem na závěr uvedený v bodě 94 výše mohli být ke dni přijetí napadeného rozhodnutí manželka bývalého tuniského prezidenta nebo někteří jiní rodinní příslušníci než první žalobce kvalifikováni jako osoby „odpovědné za zneužití tuniských státních prostředků“, Tribunál z toho nemůže vyvodit – pokud neexistují důkazy nebo shodující se indicie v tomto smyslu – že „transakce praní špinavých peněz“, které jsou prvnímu žalobci vytýkány, přímo nebo nepřímo souvisely se „zneužitím tuniských státních prostředků“, kterého se mohly tyto osoby dopustit. V opačném případě by jakákoliv transakce praní špinavých peněz, které se případně dopustili rodinní příslušníci bývalého tuniského prezidenta, nutně souvisela se zneužitím státních prostředků.
- 113 Z toho vyplývá, že druhý argument Rady musí být v každém případě odmítnut.
- 114 V rámci třetího argumentu, který byl vznesen na jednání, Rada uvádí, že z osvědčení vedoucího kanceláře nejstaršího z vyšetřujících soudců soudu prvního stupně v Tunisu, které bylo předloženo Tribunálu dne 30. října 2012, vyplývá, že první žalobce byl obviněn mimo jiné z „účastenství při zneužití státních prostředků úředníkem nebo osobou postavenou mu na roveň“. Podle Rady tento údaj umožňuje dospět k závěru, že vyšetřování, na které odkazuje napadené rozhodnutí, se nutně týká, byť jen nepřímo, „zneužití tuniských státních prostředků“.
- 115 Z údajů, které uvedla Rada na jednání a jež potvrdil advokát prvního žalobce, však vyplývá, že dotčené osvědčení nebylo vydáno dne 16. září 2001, jak vyplývá z jeho francouzského překladu, ale bylo vydáno dne 16. září 2011, jak je uvedeno v jeho původním znění v arabštině. Uvedené osvědčení tak bylo vydáno po přijetí napadeného rozhodnutí. Legalita rozhodnutí o zmrazení majetku musí být posouzena v závislosti na informacích, které Rada mohla mít k dispozici v okamžiku, kdy toto rozhodnutí přijala (obdobně viz rozsudek Soudního dvora ze dne 24. září 2002, Falck a Acciaierie di Bolzano v. Komise, C-74/00 P a C-75/00 P, Recueil, s. I-7869, bod 168). Znění dotčeného osvědčení tedy nemůže v žádném případě změnit výklad napadeného rozhodnutí.
- 116 Kromě toho je třeba jen pro úplnost uvést, že toto osvědčení neuvádí, zda první žalobce byl ke dni přijetí napadeného rozhodnutí již stíhán pro „zneužití tuniských státních prostředků“. Omezuje se na to, aby uvedl obvinění, která byla k 16. září 2011 vznesena vůči prvnímu žalobci „ve věci č. 19592/1“.
- 117 Z výše uvedeného vyplývá, že třetí důvod vycházející z porušení práva na vlastnictví, musí být přijat, takže napadené rozhodnutí musí být zrušeno v rozsahu, v němž se týká prvního žalobce, aniž je třeba rozhodnout o zbývajících žalobních důvodech.

C – K časovým účinkům částečného zrušení napadeného rozhodnutí

- 118 Rozsudky Tribunálu zrušující rozhodnutí přijaté unijním orgánem nebo institucí v zásadě mají okamžitý účinek v tom smyslu, že zrušený akt je se zpětným účinkem vyřazen z právního řádu a považován za akt, který nikdy neexistoval (v tomto smyslu viz rozsudek Organisation des Modjahedines du peuple d’Iran v. Rada, bod 66 výše, bod 35). To nic nemění na tom, že na základě čl. 264 druhého pododstavce SFEU může Tribunál rozhodnout o dočasném zachování účinků

zrušeného rozhodnutí (v tomto smyslu viz rozsudek Kadi a Al Barakaat International Foundation v. Rada a Komise, bod 75 výše, body 373 až 376, a rozsudek Tribunálu ze dne 16. září 2011, Kadio Morokro v. Rada, T-316/11, nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí, bod 39).

- 119 V projednávaném případě je třeba připomenout, že rozhodnutí uvedená v bodě 14 výše se omezila na to, že nahradila původní znění článku 5 rozhodnutí 2011/72, které je uvedeno v bodě 6 výše, za tím účelem, aby stanovila datum uplynutí platnosti opatření přijatých tímto rozhodnutím nejprve na 31. ledna 2013 a poté na 31. ledna 2014. Ve zbývajících částech nebylo znění uvedeného článku změněno.
- 120 Uvedená rozhodnutí tak nenahradila seznam, který je přílohou rozhodnutí 2011/72 ve znění napadeného rozhodnutí. Jejich jediným účinkem bylo prodloužení platnosti opatření zavedených tímto rozhodnutím. Z důvodu zpětného účinku zrušení napadeného rozhodnutí se přitom ode dne nabytí účinnosti tohoto rozsudku má za to, že se tato opatření na prvního žalobce nikdy nevztahovala.
- 121 Pokud by tedy nabyl tento rozsudek okamžitě účinnosti, bylo by nařízení č. 101/2011 v rozsahu, v němž se týká prvního žalobce, zbaveno právního základu a podle čl. 266 první věty SFEU by byla Rada povinna jej zrušit v rozsahu, v němž se týká prvního žalobce. Tento žalobce by tak mohl převést veškerý majetek nebo jeho část mimo Evropskou unii, takže by vážně a nenapravitelně mohla být ohrožena účinnost jakéhokoliv zmrazení majetku, které by mu Rada mohla v budoucnu uložit (v tomto smyslu viz obdobně rozsudek Kadi a Al Barakaat International Foundation v. Rada a Komise, bod 75 výše, bod 373).
- 122 S ohledem na povahu přijatého žalobního důvodu však nelze vyloučit, že by z jiných důvodů než těch, které jsou uvedeny v napadeném rozhodnutí, bylo odůvodněné zařadit prvního žalobce na seznam, který je přílohou rozhodnutí 2011/72.
- 123 Z toho vyplývá, že analogicky podle ustanovení čl. 60 druhého pododstavce statutu Soudního dvora Evropské unie, který se týká zrušených nařízení, je třeba zachovat účinky napadeného rozhodnutí do doby, než uplyne lhůta pro podání kasačního opravného prostředku, nebo pokud byl v této lhůtě podán kasační opravný prostředek, do dne jeho zamítnutí.

K nákladům řízení

- 124 Článek 87 odst. 2 jednacího řádu stanoví:

„Účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, se uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval.“

- 125 Článek 87 odst. 4 jednacího řádu stanoví:

„Členské státy a orgány, které vstoupily do řízení jako vedlejší účastníci, nesou vlastní náklady.

Státy, které jsou stranami Dohody o EHP a nejsou členskými státy, i Kontrolní úřad ESVO nesou rovněž vlastní náklady, vstoupí-li do řízení jako vedlejší účastníci.

Tribunál může nařídit, že vlastní náklady nesou i jiní vedlejší účastníci, než jsou účastníci uvedení v předchozích pododstavcích.“

- 126 Vzhledem k tomu, že v projednávané věci žalobci požadovali náhradu nákladů řízení a Rada neměla z převážné části ve věci úspěch, je důvodné posledně uvedené uložit náhradu nákladů řízení. Pokud jde o konkrétní částku, kterou by podle žalobců měla Rada zaplatit jakožto náhradu nákladů řízení, je třeba

připomenout, že v případě sporu mezi účastníky řízení a na žádost dotčeného účastníka řízení, může Tribunal rozhodnout o nahraditelných nákladech žalobců usnesením přijatým na základě čl. 92 odst. 1 jednacího řádu.

¹²⁷ Kromě toho Komise jakožto orgán, který vstoupil do řízení jako vedlejší účastník, ponese vlastní náklady řízení. Konečně s ohledem na konkrétní okolnosti projednávané věci bude tomu tak také v případě Tuniské republiky.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (třetí senát)

rozhodl takto:

- 1) **Prováděcí Rozhodnutí Rady 2011/79/SZBP ze dne 4. února 2011, kterým se provádí rozhodnutí Rady 2011/72/SZBP o omezujících opatřeních vůči některým osobám a subjektům vzhledem k situaci v Tunisku, se zrušuje v rozsahu, v němž se týká Mohameda Trabelsiho.**
- 2) **Účinky prováděcího rozhodnutí 2011/79 zůstanou vůči Mohamedovi Trabelsimu zachovány do doby, než uplyne lhůta pro podání kasačního opravného prostředku proti tomuto rozsudku, nebo pokud bude v této lhůtě podán kasační opravný prostředek, do dne jeho zamítnutí.**
- 3) **Ve zbývající části se žaloba zamítá.**
- 4) **Rada Evropské unie ponese vlastní náklady řízení a nahradí náklady vynaložené Mohamedem Trabelsim, Ines Lejri, Moncefem Trabelsim, Selimou Trabelsi a Tarekem Trabelsim, včetně nákladů řízení o předběžných opatřeních.**
- 5) **Evropská komise a Tuniská republika ponесou vlastní náklady řízení.**

Czúcz

Labucka

Gratsias

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 28. května 2013.

Podpisy.

Obsah

Skutečnosti předcházející sporu	2
Řízení a návrhová žádání účastníků řízení	4
Právní otázky	5
A – K přípustnosti	5
1. K rozsahu a přípustnosti návrhových žádání znějících na zrušení rozhodnutí	5
a) K rozsahu návrhových žádání směřujících ke zrušení rozhodnutí	5

b) K aktivní legitimace žalobců	5
2. K přípustnosti jiných návrhových žádání	6
a) K návrhovým žádáním znějícím na to, aby Tribunál přiznal „[prvnímu žalobci a žalobkyni uvedené na druhém místě] právo na odpověď“ a poskytl pátému žalobci ochranu.....	6
b) K návrhovým žádáním znějícím na uložení soudního příkazu	6
c) K návrhovým žádáním znějícím na odklad vykonatelnosti	6
d) K návrhovým žádáním týkajícím se náhrady škody	7
e) K návrhovým žádáním znějícím na uložení zaplacení nevratných nákladů	7
B – Ke zbývajícím částem žaloby	7
1. K prvnímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z nepříslušnosti orgánu, který přijal napadené rozhodnutí	8
a) Použitelná ustanovení	8
b) Použití na projednávanou věc	8
2. Ke druhému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení povinnosti uvést odůvodnění.....	8
a) K rozsahu žalobního důvodu.....	8
b) K opodstatněnosti žalobního důvodu	9
3. Ke třetímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení práva na vlastnictví	10
a) K omezení výkonu práva na vlastnictví	10
b) K podmínkám, za nichž může být připuštěno omezení výkonu práva na vlastnictví	11
c) K nezbytnosti posouzení podmínek uvedených v bodech 79 až 81 výše.....	11
d) Ke splnění podmínky uvedené v bodě 79 výše	12
K otázce, zda napadené rozhodnutí musí být v souladu s ustanoveními rozhodnutí 2011/72.	12
K dodržení ustanovení čl. 1 odst. 1 rozhodnutí 2011/72 napadeným rozhodnutím	12
– Smysl a rozsah čl. 1 odst. 1 rozhodnutí 2011/72	12
– Smysl a rozsah napadeného rozhodnutí v rozsahu, v němž se týká prvního žalobce	13
– Argumenty žalované	13
C – K časovým účinkům částečného zrušení napadeného rozhodnutí	15
K nákladům řízení	16